

Tilfældet, at den samme Mand forener begge disse Embeder. Det er ofte tilfældige Løse Forbindelser, der kun begrundes i forbigaaende Forhold, og som desuagtet de Vedkommende kunne være særdeles godt tjente med. Anseer Regjeringen vedkommende Embedsmænd for at være. Den, der kan besørge et Embede forsvaret, uden at et andet Embede lider derunder, gjør den Ret, at tage ham. Vedkommende Embedsmænd faaer isa et Vederlag, der ikke er saa stort, som naar han intet andet Embede havde, men han finder sig tilfredsstillt derved, og Statskassen gjør en Besparelse, og alle Parter kunne saaledes være tilfredse dermed. Forsaavidt det er bemærket, at Vederlaget for Arbeidet ikke burde lide ved disse Bestemmelser om Forening af Embeder, vilde man kunne undgaae dette ved istedetfor Gage at sætte Honorar. Saasnart dette blev vedtaget, vilde der ikke være i denne Henseende Noget til Hinder. Det giver netop dette friere Raaderium over Stillingens Besættelse.

Andra: Det maa være mig tilladt ved hvad den høitærede Minister anførte, som et Exempel paa et Embede, der saa uformodet skulde være ierksomt, at maatte henregnes til de Embeder, der kunne forenes med andre, at bemærke, at just Embedet som Directeur for Divertentesselskabet forekommer mig at være af den Beskaffenhed, at det maa kunne tilstedes forenet med andre. Det ligger i Forholdets Natur, at der her udkræves en vis Dygtighed, som ikke staaer i Forhold til den Lov, som man kan give — det ligger i særlige Forhold, at Lønpen netop i dette Tilfælde maaskee er bleven noget større end strengt fornøden — da Arbeidet ved Embedets Bestribelse ikke er saa omfattende, at det kan antages at lægge Beslag paa en Mands hele Tid. Det forekommer mig derfor, at det netop er hensigtsmæssigt at forene dette Embede med et andet.

Jeg har ikke sagt, at jeg vilde stemme mod alle Paragræfer, men jeg har sagt, at jeg hverken vilde stemme for denne Paragræf eller nogen af de andre. Jeg tager ikke Deel i noget som helst Forsøg paa at give Loven den eller den Form, thi jeg anseer alle

saadanne Forsøg for uheldige. Naar Loven endelig foreligger til Afstemning ved tredie Beskuelighed, stemmer jeg mod den, men jeg har ikke i sinde at stemme imod de enkelte Paragræfer, ligesom den høitærede Minister vilde kunne have overbevist sig om, at jeg ikke har stemt imod den allerede afstemte Paragræf, hvoraf flere eensstemmigt ere gaaede igjennem.

Wessely: Jeg skal tillade mig en kort Bemærkning med Hensyn til, at den høitærede Minister var i Tvivl om, hvorvidt han turde paaberaabe sig Loven af 12te Januar 1858. Jeg formoder, at den høitærede Minister ved sigtede, til mig, idet jeg flere Gange har udtalt mig mod denne Lov. Den høitærede Minister har forsaavidt Ret, som idetmindste ikke jeg kan anerkjende, at der i den ligger noget heldigt Præcedens at følge for Rigsdagen. Jeg anerkjender den naturligtvis som Lov, men anseer den ikke for heldigt, og jeg troer ikke, at man fra denne Lov skulde kunne drage et Argument for Hensigtsmæssigheden af § 8, saameget mere som Slutningen af § 8 er overensstemmende med den tilsvarende Paragræf i Loven af 12te Januar 1858, hvorved Spørgsmaalet om Fortolkningen af denne Paragræf er hendraget under Finantsloven. Hvis der altsaa for at nævne et Exempel opstaaer Spørgsmaal om, hvorledes Beregningen skal gjøres med Hensyn til det Fradrag af en Fjerdedeel, der skal stee, om det skal fradrages først eller sidst, har Landstinget ingen Substibelse paa dette Spørgsmaals Afgjørelse. Det er derfor saavel selv i Emulationen som Slutningen af Paragræfen, jeg ligemeget er imod.

Indenrigsministeren: Den Lovbestemmelse er jo kommen til Anvendelse, og det er etableret, at det ikke skal stee først, men efterat Fordelingen har fundet Steb. Den modsatte Fremgangsmaade vilde jo være i Strid med den Lov, der har fremkaldt Bestemmelsen, og jeg troer ikke, at Ordene kunne give Anledning dertil. Jeg troer dog, det var püffeligt, om man altid ved et Forslags Behandling gik ud fra